

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο γνωστότατος Γάλλος συνθέτης Μασσέν ήταν ως διευθυντής ορχήστρας, μετριώτατος και το είφερε. Δεν έφτανάζοντο όμως το μειονέκτημά του αυτό ούτε οι άλλοι μουσικοί, ούτε το κοινό. Κάποτε λοιπόν, που ήλθεν εις την Γενεύην ως ξένος του θεάτρου της, για να διευθύνη την περίφημη «Μανόν» του, η ορχήστρα του έπερίμενε με μεγάλη συγκίνηση την στιγμή της εμφάνισώς του, και τα μέλη της είχαν συγκεντρώσει όλη τους την προσοχή, για να άποθησαυρίσουν στη μνήμη τους σημαντικές πολύτιμες λεπτομέρειες, που άσφαλώς θα τους παρουσίαζε ή μπαγκέττα του. Μά και το κοινό, που είχε κατακλύσει το θέατρο, με τα βλέμματα καρφωμένα στο βάθρο του διευθυντού έκρατούσε την άναπνοή του.

Ο Μασσέν παρουσιάσθηκε, έχαιρέτησε και όταν ή θύελλα των χειροκροτημάτων, που άποδέχτηκε την εμφάνισή του έπαυσε έστράφηκε προς την ορχήστρα και κλείνοντας έλαφρά το ένα μάτι προς τους μουσικούς της, σαν νακανε μία κρυφή συμφωνία μαζί τους, τους ψιθύρισε.

«Και τώρα κύριοί μου έμπρός, έμπιστευόμαι σε σας! Όδηγηστέ με!

—Καταπληκτική είναι ή μνήμη του Τσοκάνι. Κάποτε το τρομπόνι της ορχήστρας του παρουσιάστηκε λιγάκι πριν από την άρχή μιας παραστάσεως και, με φωνή, που έτρεμε από άγωνία, του άνήγγειλε πως το δργανό του κάτι έπαθε, και ξαφνικά δεν έδινε μία από τις χαμηλές του νότες. Ή ώρα ήταν περασμένη, τρόπος ν' αντίκατασταθής το τρομπόνι δεν ύπηρχε, και ο μουσικός ήταν κυριολεκτικά άπελπισμένος. Ο Τσοκάνι έκλεισε για μία στιγμή τα μάτια, συγκεντρώθηκε και άμέσως ύστερα κτυπώντας καθουχαστικά τον τρομπονίστα στον ώμο, του είπε:

—Μην άνησυχής φίλε μου. Ή νότα, που σου λείπει, δεν παρουσιάζεται ούτε μία φορά στ' δργανό σου στην όπερα αυτή!

—Ο Μπράμς ήταν καπνιστής από τους πιο μανιώδεις, και οι θαυμαστές του τόξεραν. Γι' αυτό τα περισσότερα δώρα, που του έκαναν ήταν τσιγάρα, και πρό πάντων έκλεκτά πούρα, που ήταν και ή προτίμησή του. Κάποια φορά δέχτηκε στο σπίτι του ένα νεαρό πιανίστα στην άρχή του σταδίου του άκόμα, που τον ίκέτευε να του δώσει, άφου τον άκούση, μία κάποια κριτική, για το παίξιμό του, την τεχνική και την έρμηνεία του. Ο Μπράμς, που αντίλαμβάνονταν, πως αυτό θα εύκόλυνε τον πιανίστα πιθανότατα για να κλείση μία συμφωνία καλλιτεχνικής περιόδου, προθυμότητα τον άκουσε, ένθουσιάστηκε από το τέλειο παίξιμό του και τουγραψε μίαν άνάλογη σύσταση. Για να υπογραμμίση μάλιστα την άπόλυτη ίκανοποίησή του, του προσέφερε κι ένα γνήσιο πούρο άβάνας—μεγάλη θυσία!—λέγοντας:

—Θά σάς δώσω και φωτιά, περιμένετε!

Ο πιανίστας όμως, συγκινημένος από τη μεγάλη τιμή, του είπε:

—Α! όχι μαίτρ. Αυτό το πούρο δεν θα το καπνίσω! Θά το κρατήσω, αν το έπιτρέπετε, γι' άνάμνηση της ώρας αυτής στιγμής της ζωής μου!

—Γι' άνάμνηση!—έφώναζε σχεδόν άγανακτισμένος ο Μπράμς.—Ένα πούρο άβάνας γι' άνάμνηση! Α! μά όχι φίλε μου! Δώσέ μου το έλεκτό μου τσιγάρο και για τη δουλειά αυτή πάρε ένα εγχώριο! Νά το! Αυτό εδώ έχει άλλο προσημείο! Δεν πρέπει να πάη χαμένο.

Και του άλλαξε το πούρο.